

1994, vil jeg finde det rigtigt, at denne udgifts-kontrol indbygges i det ny aktstykke. Det vil jeg godt bede udenrigsministeren om at forholde sig til her om et øjeblik.

Søren Søndergaard (EL):

Denne sag startede jo her i Folketingssalen den 24. marts 1994, hvor Fremskridtspartiet fremsatte et forslag til folketingsbeslutning om, at Tom Lisborg kunne få økonomisk støtte til at få rettet, at han var blevet tillagt en far, som ikke var hans egen.

Enhedslisten var ikke i Folketinget på det tidspunkt, og jeg skal ærligt indrømme, som jeg også gjorde under førstebehandlingen af det nuværende forslag, at det ikke var en sag, vi overhovedet beskæftigede os med på daværende tidspunkt. Jeg skal derfor heller ikke gøre mig klog på, hvad vi ville have sagt under debatten, hvis vi havde været i Folketinget.

Men vi kan jo læse referatet af forhandlingerne. Vi kan læse, hvad de forskellige partiers ordførere sagde, og frem for alt kan vi læse, hvad ordføreren for forslagsstillerne, hr. Tom Behnke, konkluderede uimodsagt ved afslutningen af debatten. Hr. Tom Behnke sagde:

»Forbygningen skete i USA, og det kan diskuteres, i hvilket omfang det danske generalkonsulat eller dets advokat burde have opdaget fejlen. Det er derfor rimeligt, at den danske stat hjælper med at rette fejlen og afholder de dermed forbundne omkostninger. Det er imidlertid ikke nok, at fejlen bliver rettet i USA. Den tyske skifteret – ja, faktisk to skifteretter i Tyskland – har nemlig i sin tid taget udgangspunkt i den dom, der blev afsagt i USA. Fejlen skal således rettes både i USA og i Tyskland.«

Og hr. Tom Behnke konkluderede:

»Jeg er derfor glad for den meget massive opbakning, mit forslag har fået her i dag, og jeg er meget glad for regeringens positive holdning til sagen, som den foreligger.«

Det var en uimodsagt opsummering af diskussionen, og derfor må man konstatere, at indholdet af Udenrigsministeriets aktstykke nr. 51 til Finansudvalget både er i modstrid med indholdet af og konklusionen på debatten i Folketinget den 24. marts 1994. Og så hjælper det ikke, at fru Margrete Auken påkalder, hvad Ebba Strange sagde i den debat, for Ebba Strange deltog overhovedet ikke i debatten. SF's repræsentant i debatten var Birthe Hansen, og det, hun sagde, har hun selv fortolket bagefter i en artikel i Berlingske Tidende. Og for at fru

Margrete Auken ikke skal være i tvivl, vil jeg læse op, hvad Birthe Hansen udtalte til Berlingske Tidende den 26. august 1994:

»Det er meget problematisk, at udenrigsministeren går ind og fortolker et flertals tilkendegivelser på en anden måde, end det var ment, specielt i en sag, hvor de danske myndigheder er under mistanke for at have begået en alvorlig fejl«.

Og Inger Stilling Pedersen fra Kristeligt Folkeparti tilføjede:

»Vi må fortælle ministeren igen, hvad det var, vi sagde dengang.«

Så derfor: Fuldstændig uanset hvad Ebba Strange har sagt, havde SF's ordfører på området, som deltog i debatten, en fuldstændig klar holdning.

Det forunderlige er, at et stort flertal i denne sal – de samme, som var her sidste gang – har skiftet mening, uden at der er kommet noget nyt frem. Det er det egentlig underlige, og man kan overveje, hvorfor det er gået sådan.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Hr. Graversen lagde op til, at vi var nødt til at tro på de svar, vi fik fra ministeren, og at vi var nødt til at tro på de svar, vi fik fra embedsmændene, for hvordan skulle vi ellers kunne klare os her i Folketinget? Det siger sådan set mere om hr. Graversen, end det gør om regeringen og embedsmændene.

Men lad mig sige, for at der ikke skal være tvivl i nogens sind: Med hensyn til de svar, vi har fået på de spørgsmål, vi har stillet flere gange, har vi fået forskellige svar, hver gang vi har spurgt. Selv på spørgsmål, hvor vi er kommet til at spørge tre gange, har vi fået tre forskellige svar, så hvad er det, man skal tro på?

Så siger hr. Graversen, at hvis det skulle vise sig, at der er afsat for få midler, kan sagen blive drøftet i Retsudvalget igen, og at det også fremgår af aktstykket. Jamen på hvilket tidspunkt vil man stoppe op og sige, at nu kan vi konstatere, at der er afsat for få midler, og derfor er vi nødt til at have en ny debat? Det vil man på det tidspunkt, hvor domstolen f.eks. siger, at sagen skal køre i én etape, og at vi ikke kan nøjes med en sletning. Men så langt kommer det ikke, for der er afsat for få penge til, at hr. Tom Lisborg kan få en uvildig advokat, og så længe han ikke kan få en uvildig advokat, vil regeringen ikke gøre noget yderligere. Derfor er det ikke hæderligt af hr. Graversen at afvise sagen på det grundlag.